

Arrest

nr. 264 715 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 26 november 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Fars te zijn. U bent geboren te Teheran op (...) 1999. U bent enig kind van S(...) M(...) H(...) (O.V. (...)) en R(...) M(...) (O.V. (...)). Vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek hebt u bij uw ouders gewoond, meer bepaald tot 2011 in Teheran, vervolgens in 2011 een jaar in Georgië, daarna tot 2014 terug in Teheran en vanaf 2014 in Anzali. U hebt uw middelbaar onderwijs afgemaakt en had deelgenomen aan een toelatingsexamen om in afstandsonderwijs de richting IT te volgen aan de universiteit. U bent ongehuwd en kinderloos.

Tijdens uw jeugd in Iran was u ongelovig. Van uw vader mocht u zich pas met religie bezighouden vanaf uw achttiende verjaardag. Op dat moment hebt u gekozen om u te bekeren naar het christendom. Dit omdat u het mirakel waarbij Jezus Christus uw vader heeft genezen van dichtbij hebt meegemaakt. Ook zag u een groot verschil in hoe uw ouders met elkaar en met u omgingen in vergelijking met leeftijdsgenoten die moslim waren. Hoewel u vooral bezig was met uw studies, sprak hetgeen u hoorde over het christendom u erg aan en wilde u het beter leren kennen. Nadat u aan uw ouders kenbaar maakte dat u zich wilde bekeren tot het christendom, heeft uw vader u alles verteld wat hij wist. Hij was uw grootste bron van informatie. Desondanks uw vader niet wilde dat u zomaar protestant zou worden omdat hij het was en u opzoekingswerk naar andere christelijke stromingen deed, ziet u het als een teken van God dat Christus uw vader heeft genezen en uw vader vervolgens een protestants christen geworden is, waardoor u ook protestant geworden bent.

Op 26 tir 1397 (hetgeen overeenkomt met 17 juli 2018) hebt u uw hart aan Jezus Christus gegeven en een verlossingsgebed opgezegd in de huiskerk waar uw ouders naartoe gingen. Sinds uw bekering hebt u het gevoel dat u zichzelf beter hebt leren kennen met uw goede en minder goede eigenschappen. Zo hebt u altijd een passie gehad voor muziek en zang maar was te onzeker om hier iets mee te doen. Sinds uw bekering hebt u het gevoel dat God u passie, talent en een stem gegeven heeft waarmee u iets moet doen en die u aan Hem wilt wijden. U bent ook hoopvoller geworden doordat u nu weet wat uw spirituele eindlot is. U hebt het geheim van geluk, liefde en compassie ontdekt. U bent in de bijbel beginnen lezen en bent slechts één keer naar de huiskerk kunnen gaan omdat korte tijd nadien uw vader problemen omwille van zijn bekering.

Op 18 mordad 1397 (hetgeen overeenkomt met 9 augustus 2018) kreeg uw vader via Telegram het bericht dat er verschillende leden waren opgepakt. Hij kreeg kort daarna een tweede bericht met een contactnummer voor ingeval hij zelf in de problemen zou raken. Uw vader maakte u daarop wakker en zei u onmiddellijk enkele noodzakelijke spullen te nemen en mee te komen. Hij had geen tijd om u in te lichten over de reden van vertrek maar in zijn ogen zag u dat het ernstig was. Samen met uw ouders bent u naar een tante van uw vader in Teheran gegaan. In de auto daarnaartoe heeft u vader u in kennis gesteld van de arrestatie van de leden van de huiskerk. De volgende dag hoorden jullie van uw oma dat de Iraanse autoriteiten bij hen gekomen waren op zoek naar uw vader. Jullie doken daarop onder in een tweede woning van uw tante. Uw vader contacteerde het nummer voor de noodgevallen. Jullie hebben daar twee maanden ondergedoken en in tussentijd heeft uw vader een smokkelaar gezocht. Op 19 mehr 1397 (hetgeen overeenkomt met 11 oktober 2018) hebben jullie Iran verlaten. Via Turkije en Griekenland bent u naar België gekomen waar jullie zijn toegekomen op 19 oktober 2018.

Bij terugkeer naar Iran vreest voor uw leven omwille van uw bekering.

Sinds u in België bent, hebt u zich samen met uw ouders aangesloten bij de Verenigde Protestantse Kerk van België in Hasselt. U luistert er naar redevoeringen, bent er actief als muzikant, knapt klusjes op en u leest de bijbel.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele Shenاسنامه voor. U legt tevens een aanbevelingsbrief van mevrouw L(...) d(...) O(...), die als dominee verbonden is aan de kerk in Hasselt, voor alsook enkele kerkbrieven van de gemeenschap in Hasselt. Uw vader en moeder leggen hun Iraans geboortboekje of Shenاسنامه neer alsook een Iraanse militaire kaart inzake uw vader zijn vrijstelling van legerdienst. Voorts legt hij een aanbevelingsbrief van L(...) d(...) O(...) die als dominee verbonden is aan de kerk in Hasselt, voor alsook dertien kerkbrieven van de gemeenschap in Hasselt en een usb-stick met foto's en videofragmenten van zijn geloofsbeleving in België. Tot slot legt hij een medisch verslag voor daterend van 20 mei 2019 betreffende een bloedanalyse in het kader van de nabehandeling van de kanker. Na jullie persoonlijk onderhoud stuurden jullie een bewijs van doop door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw vader S(...) M(...) H(...) (O.V. (...)) in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming uiteenzette. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier er in uw hoofde - noch in deze van uw echtgenote of zoon - niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming

U, uw echtgenote en uw zoon H(...) vrezen bij terugkeer naar Iran de doodstraf of celstraf te krijgen omwille van jullie bekering tot het christendom (notities van het persoonlijk onderhoud S(...)M(...)H(...) d.d. 27 november 2020, CGVS H(...), p. 19, notities van het persoonlijk onderhoud R(...) M(...)d.d. 27 november 2020, CGVS M(...), p. 12 en notities van het persoonlijk onderhoud Seyed M(...) S(...) H(...) d.d. 26 november 2020, CGVS H(...), p. 19). Voor wat betreft uw echtgenote voegde zij nog toe dat ze omwille van haar religie verstoten zal worden door haar familie en dat ze in Iran niet in de mogelijkheid is te prediken hetgeen haar christelijke plicht is (CGVS M(...) p. 12). Jullie hebben evenwel jullie bekering tot het christendom en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen niet aannemelijk kunnen maken.

U stelt dat u in het jaar 2008 in Christus bent beginnen geloven (CGVS H(...), p. 6). Als reden waarom, stelt u dat u overtuigd bent dat Jezus Christus u van lymfeklierkanker heeft genezen nadat de dokters u maar weinig overlevingskansen gaven maar u zich na de gebeden van de Armeense man W(...)beter en beter begon te voelen (CGVS H(...), p. 6). Ook uw echtgenote is ervan overtuigd dat W(...)een teken was (CGVS M(...), p. 5) en dat jullie toen door Christus werden geselecteerd (CGVS M(...), p. 6). Tien jaar later, in 2018, voelden jullie zich overtuigd protestant (CGVS H(...), p. 8 en CGVS M(...), p. 4).

Vooreerst roept de door u aangehaalde chronologie en de manier waarop u in Christus bent gaan geloven, vragen op.

U haalt aan dat u ongeneeslijk ziek was, geen overlevingskansen had en u zich door de gebeden van de Armeense man beter begon te voelen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die in het administratief dossier is gevoegd, blijkt in verband met de ziekte van Hodgkin dat bij bijna alle patiënten met deze ziekte de medische behandeling succesvol eindigt. Bovendien geeft chemotherapie heel goede resultaten bij de behandeling van de ziekte van Hodgkin. Volgens uw verklaringen bevond uw ziekte zich in de tweede van drie graden (CGVS H(...), p. 10). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat de dokters u – die zich in het tweede stadium bevond - slechts een geringe overlevingskans zouden hebben toebedeeld, in tegenstelling tot wat de info in het dossier aantoont. U legt geen informatie neer die de objectieve informatie van het CGVS kan weerleggen. Naar eigen zeggen weet u niet wat u met de medische documenten gedaan hebt (CGVS H(...), p. 10). Hoewel niet betwist wordt dat u de ziekte van Hodgkin hebt doorgemaakt, roept het toch de nodige vraagtekens op dat u, een zeer ervaren IT'er die alles doet met een computer en beweert er voordien geen geloof op te hebben nagehouden (CGVS H(...), p. 3, 5-6), blijkbaar niet ver heeft gezocht op het internet naar het verloop en vooral de genezingsmogelijkheden van uw ziekte, gezien u uw genezing louter toeschrijft aan een persoon waar u eerder nog niet in geloofde (CGVS H(...), p. 6, 9). Aangezien jullie op dat moment geen geloof aanhingen en enkel in een God geloofden (CGVS H(...), p. 6 en CGVS M(...), p. 5), is het weinig geloofwaardig dat u denkt dat u enkel door middel van een mirakel bent genezen. Daarenboven is het tevens weinig geloofwaardig dat deze miraculeuze genezing door jullie zou worden toegeschreven aan Jezus Christus (CGVS H(...), p. 9, CGVS M(...), p. 8) enkel en alleen omdat een Armeense christen u hierover zou hebben aangesproken in het ziekenhuis en voor u enkele keren gebeden zou hebben.

Evenmin kan u overtuigen dat u sinds uw genezing in 2008 tot aan 2018 een aannemelijk bekeringsproces hebt doorgemaakt. Pas in 1397 (2018 in de Gregoriaanse kalender) bekeerde u zich tot het protestantisme en ging u pas voor het eerst naar een huiskerk (CGVS H(...), p. 7, 23). U stelt weliswaar dat u in de periode na uw genezing hebt gelezen in de Barnabo-bijbel, maar omdat u zich niet kon vinden legde u die terzijde (CGVS H(...), p. 7). In Georgië, waar u verbleef van 2010 tot 2011 (CGVS H(...), p. 3), zou u dan in een bijbel hebben gelezen en op internet hebben opgezocht. Het zou echter nog tot 2018 duren vooraleer u zich protestant zou gaan voelen (CGVS, p. 8). Het is echter weinig ernstig te stellen dat u een oprechte bekering tot christen hebt doorgemaakt wanneer de basis voor uw bekering gelegd is in 2008 en u vervolgens gedurende tien jaar op quasi geen enkele wijze uiting gaf aan uw nieuwe religie (CGVS H(...), p. 10). Het evangelie volgens Barabas betreft inderdaad een laatmiddeleeuwse versie van de bijbel die als invalshoek een Islamitische interpretatie van Jezus heeft. Dat u vervolgens echter wacht tot in 2010-2011 nadat u in Georgië een Perzische vertaling van de bijbel krijgt (CGVS H(...), p. 7), getuigt niet van veel inzet om u te verdiepen in uw nieuwe geloofsovertuiging als christen temeer u in die tussentijdse periode nog steeds in contact stond met de Armeense man die u tot het christendom gebracht heeft (CGVS H(...), p. 9). Zo hebt u hem niet gevraagd naar andere bijbels op het moment dat de u de Barnabobijbel terzijde legde (CGVS, p. 11). Gevraagd of u gezocht hebt naar andere bijbels stelt u dat u dacht dat er geen andere bijbels bestonden (CGVS H(...), p. 11). Dergelijke verantwoording kan uiteraard niet overtuigen, temeer u zelf zegt dat u, toen u jonger was, veel boeken gelezen hebt over godsdienst (CGVS H(...), p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat het bezit van een Perzische bijbel in se niet verboden is en dat bijbels bovendien te koop zijn in boekhandels, hoewel het wel als bewijsmateriaal gebruikt kan worden tegen een bekeerling die in het vizier komt. Dat u – zeker als nieuwe christen - hiervan niet op de hoogte zou zijn en u zich hierover in al die jaren evenmin heeft geïnformeerd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bekering. Daarenboven kan u evenmin overtuigen van enige inzet om u te verdiepen in het Christelijk geloof tijdens uw verblijf in Georgië in de periode 2010-2011. Zo stelt u weliswaar dat u zich niet in het orthodoxe christelijke geloof noch in dit van de getuigen van Jehova in Georgië kon vinden (CGVS H(...), p. 7), maar bent u er blijkbaar niet toe gekomen andere strekkingen binnen het christendom tegen het licht te houden. Nochtans had u er wel toegang tot ongefilterd internet en kon u zich naar eigen zeggen uitleven (CGVS H(...), p. 7). Als u daadwerkelijk op zoek was naar een invulling van uw geloof dat u niet vond in de orthodoxe kerk noch in deze van Jehova's getuigen, kan van u als bekeerd christen redelijkerwijze verwacht worden dat u aantoonde op welke manier u dan wel op zoek gegaan bent. Dat u dit nagelaten hebt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de oprechtheid van uw nieuwe geloof.

Opmerkelijk is ook dat uw zoon H(...) aanhaalt dat hij op zijn achttiende, ongeveer tien jaar na uw genezing, ervoor koos om ook als christen door het leven te gaan omdat hij uw mirakel van dichtbij had meegemaakt (CGVS H(...), p. 6, 10). Opmerkelijk is dat hij pas op zijn achttiende de beslissing nam omdat hij eerder gewoon voorrang wou geven aan zijn studies en u het ook liever had dat hij zich voordien niet bezig hield met religie (CGVS H(...).p. 6). Frappant is ook dat H(...) voordien zelf niets had opgezocht vooraleer hij de stap zette naar zijn nieuwe religie (CGVS H(...), p. 6). Op zijn achttiende zou hij dan enkel de verschillende strekkingen hebben bekeken binnen het christendom om zelf een oordeel te kunnen vormen welke strekking hij zou volgen. Uiteindelijk koos hij dus voor het protestantisme omdat Christus u had genezen en u die strekking volgde (CGVS H(...), p. 7). Er kan worden opgemerkt dat dit bekeringsproces van H(...) weinig doorleefd en overtuigend overkomt. Bovendien is het zeer merkwaardig dat hij amper iets afweet van het mirakel dat jullie gezin meemaakte en hem net overtuigde om zich tien jaar na datum te gaan bekeren (CGVS H(...).p. 10). Hoewel hij aangeeft dat hij denkt dat u lymfeklierkanker had, is hij dit zelfs niet zeker. Ook weet hij niet wanneer exact de ziekte bij u werd vastgesteld noch wanneer u effectief genezen verklaard werd en wanneer exact het mirakel zich dus voltrok. Bovendien geeft hij aan dat u en uw echtgenote nog steeds niet het hele verhaal hebben verteld van de ziekte en het genezingsproces, nochtans net zijn reden om zich ook tot het protestantisme te bekeren. Ook weet hij niet hoe uw bekeringsproces exact liep, wat toch vreemd is in de door hem geschetste context dat hij de meeste informatie via u gekregen had en alles wat uzelf wist ook aan hem had verteld (CGVS H(...).p. 7, 10). De naam van de Armeniër die in eerste instantie tegen u had gepredikt is hem bijvoorbeeld totaal vreemd (CGVS H(...), p. 11).

Betreffende die Armeense christen is het, gezien de Iraanse context, zeer frappant dat die er publiekelijk evangeliseringspraktijken zou op nahouden in een ziekenhuis ten overstaan van een totaal onbekende. De persoon zou u aangesproken hebben in het ziekenhuis toen u er was voor uw chemobehandeling (CGVS H(...). p. 6). Dat deze persoon, die u niet kende, zomaar een risico zou nemen en u al onmiddellijk bij het eerste gesprek na jullie kennismaking zou uitnodigen christen te worden, is weinig

geloofwaardig. Dat deze persoon, genaamd W(...) M(...), zo'n risico zou nemen om in het ziekenhuis patiënten te gaan vragen hem te contacteren indien ze er nood aan zouden hebben, en hen nadien reeds bij het eerste gesprek naar hun godsdienst zou gaan vragen en gaan uitnodigen christen te worden (CGVS H(...), p. 6-8) is in de Iraanse context niet geloofwaardig. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat diezelfde Armeense man in feite zelf niet echt religieus was maar dat hij alleen in Jezus Christus geloofde (CGVS H(...), p. 11) hetgeen het nog onwaarschijnlijker maakte dat hij in het ziekenhuis zieltjes aan het winnen is, met als risico gearresteerd te worden. Gezien u aanhaalt dat bekering door de Iraanse overheid wordt bestraft met doodstraf (CGVS H(...), p. 19), moet ook W(...) M(...) hebben geweten dat moslims bekeren kan uitmonden in deze straf.

In die context is het even frappant dat u wanneer u over uw ziekte sprak in Iran hierbij ook altijd vermeldde dat u door Jezus Christus genezen was (CGVS H(...), p. 9). U deed dit ook toen u kennis maakte met F(...) (CGVS H(...), p. 7). Frappant genoeg verklaart u daarbij ook dat u zich als christen beschouwde, maar er niet veel van wist (CGVS H(...), p. 7, 10). Vanzelfsprekend is dit zowel omwille van de Iraanse context alsook omwille van het feit dat u tot dan toe weinig tot geen informatie had over het christendom of Jezus Christus (CGVS H(...), p. 7) weinig aannemelijk. Gevraagd waarom u dit deed, stelt u dat u dit niet belangrijk vond (CGVS H(...), p. 9) hetgeen weinig overtuigend is en ten eerste klemmt met uw voorgehouden vrees voor executie of gevangenisstraf omwille van uw christelijk geloof. De verklaring van uw echtgenote dat dit niet gevaarlijk is omdat Iraniërs ook in Jezus als profeet geloven (CGVS M(...), p. 8) kan hierin niet overtuigen. Dat Jezus als de profeet Isa binnen zijn tijdsgewricht wordt aanvaard binnen de Islam waarbij men ook zijn wonderen aanvaardt, wil nog niet zeggen dat men anno éénnentwintigste eeuw in Iran aanvaardt dat een (gepercipieerde) moslim hem goddelijke krachten toeschrijft.

Voorts zijn ook uw verklaringen betreffende uw geloofspraktijk sinds 1397 niet overtuigend. Op 10 farvardin 1397 (hetgeen overeenkomt met 30 maart 2018) bent u een eerste maal naar een huiskerkviering geweest nadat uw collega F(...) u uitnodigde (CGVS H(...), p. 8 en opmerkingen advocaat betreffende het jaartal, CGVS M(...), p. 5). Vanaf dan bent u vier keer geweest. Uw echtgenote drie keer. Uw zoon één keer (CGVS H(...), p. 11, CGVS M(...), p. 7 en CGVS H(...), p. 11). Naast uzelf en uw echtgenote waren er een beperkt aantal andere leden (CGVS H(...), p. 12 en CGVS M(...), p. 8). Frappant dat u hen niet allemaal bij naam kent (CGVS H(...), p. 12) terwijl zij u wel zeer goed zouden kennen (CGVS H(...), p. 20). Er waren volgens u ook geen voorzorgsmaatregelen of afspraken gemaakt ingeval er problemen zouden opduiken (CGVS H(...), p. 13). De enige afspraak was dat u geen gsm-toestel mocht meenemen (CGVS H(...), p. 13) hetgeen u blijkbaar overigens pas vanaf de tweede keer moest doen (CGVS H(...), p. 12). Huiskerken opereren in Iran echter in het uiterste geheim gezien de risico's die ermee gepaard gaan. Dat men u bij uw eerste bezoek niet zou gewezen hebben op de enige voorzorgsmaatregel die uw kerk hanteerde, is zeer merkwaardig. Dat er geen maatregelen genomen waren ingeval er problemen met de autoriteiten zouden opduiken (CGVS H(...), p. 13 en CGVS M(...), p. 9) is eveneens weinig plausibel.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de manier waarop u met het christendom in contact bent gekomen, de manier waarop u vervolgens tot een oprechte bekering bent gekomen en tot slot de manier waarop u - weliswaar beperkt - vanaf 2018 uw geloof uitte door deel te nemen aan een protestantse huiskerk.

Bijgevolg kan er weinig geloof gehecht worden aan het feit dat u omwille van uw deelname aan een christelijke huiskerk in het vizier bent gekomen van de Iraanse autoriteiten, hetgeen de directe aanleiding is geweest voor u en uw gezin om Iran te ontvluchten. Dit wordt bovendien versterkt doordat u geen enkel idee heeft hoe uw huiskerk in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen is (CGVS H(...), p. 22). U kan evenmin duiden hoe u en uw gezin persoonlijk in het vizier gekomen zijn (CGVS H(...), p. 19). U kan enkel meedelen dat u in het vizier bent gekomen omdat ze u kwamen opzoeken, bij uw ouders weliswaar (CGVS H(...), p. 20) maar waarbij u geen idee hebt of ze ook een huiszoeking uitgevoerd hebben in uw eigen huis (CGVS H(...), p. 22) hetgeen logischer zou geweest zijn dan bij uw ouders en hebt u, behalve de huiszoeking bij uw ouders, geen enkele aanwijzing dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek zijn (CGVS H(...), p. 23). U kan bovendien quasi geen enkele informatie geven over deze tussenkomst van de Iraanse autoriteiten bij uw ouders. U weet niet welke overheidsdienst naar u op zoek was (CGVS, p. 22), u weet niet of ze al dan niet een huiszoekingsbevel bij zich hadden noch met welke reden ze een huiszoeking bij uw ouders deden (CGVS H(...), p. 22). Ook opmerkelijk is dat u tot de dag van uw onderhoud op het CGVS geen enkel idee hebt hoe uw huiskerk in het vizier van de autoriteiten gekomen is (CGVS H(...), p. 22), hoe de arrestatie van de andere leden verlopen is (CGVS H(...), p. 20), door wie ze gearresteerd werden (CGVS H(...), p. 20),

wanneer ze gearresteerd werden (CGVS H(...), p. 20), wie van de leden er gearresteerd werd (CGVS H(...), p. 20) of waar ze zich op huidig tijdstip bevinden (CGVS H(...), p. 20). Ook uw echtgenote kan geen enkel begin van informatie aanreiken over jullie vervolgingsfeiten (CGVS M(...), p. 14). H(...) weet evenmin iets te zeggen over de vervolgingsfeiten die jullie over het hoofd hangen. Hij weet bijvoorbeeld niet wie de huiszoeking uitgevoerd heeft noch of ze daadwerkelijk ook iets in beslag hebben genomen (CGVS H(...), p. 19). In tegenstelling tot uw uiterst gebrekkige informatie over uw eigen vervolgingsproblemen heeft u bovendien slechts twee uiterst minimale pogingen ondernomen om informatie te vergaren, via Messenger naar een collega om informatie over F(...) te verkrijgen (CGVS H(...), p. 20) en via Facebook heeft u getracht om V(...), de pastoor van de kerk, op te zoeken. (CGVS H(...), p. 21). Telkens zonder succes. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt evenwel verwacht dat hij zich zoveel mogelijk en op verschillende manieren informeert over alle elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. U kan echter geen enkele concrete informatie geven over uw directe vluchtaanleiding noch aantonen dat u hiertoe aanvaardbare pogingen hebt ondernomen. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u omwille van uw deelname aan de huiskerk in Iran door de autoriteiten gezocht en vervolgd zult worden. Zo haalt uw zoon aan dat hij tot de dag van zijn persoonlijk onderhoud nog heel regelmatig contact heeft met een Iraanse vriend waarmee hij zeer hecht is (CGVS H(...), p. 5). Ter verklaring waarom hij zich niet informeerde, stelt hij dat ze het antwoord toch niet kennen en hij hen niet in de problemen wou brengen, hetgeen niet ernstig is (CGVS H(...), p. 19). Aangezien uw zoon, die beweert evenzeer als u de overheid te vrezen (CGVS H(...), p. 17), door reeds contact te hebben met zijn vrienden hen in de problemen kan brengen, is het verwonderlijk dat hij, - gezien jullie volledig in het duister tasten naar het hoe, het waarom en een stand van zaken over jullie problemen -, geen enkele poging heeft ondernomen toch maar iets over jullie problemen te weten te komen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw asielrelaas en dat van uw echtgenote en zoon. De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde religieuze activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtrelaas maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Behalve dat de geloofwaardigheid van uw bekering reeds ondergraven is, zijn er wat dit betreft evenzeer enkele bijkomende aanwijzingen die doen vermoeden dat uw geloofspraktijk in België louter opportunistisch is teneinde uzelf een asielprofiel aan te meten. Zo bent u sinds 28/10/2018 aangesloten bij de Verenigde Protestantse kerk in België in Hasselt (CGVS H(...), p. 23) en legt hiervan ook een aanbevelingsbrief voor. Hoewel u zich na uw onderhoud hebt laten dopen (CGVS H(...), p. 24) en de aanbevelingsbrief, opgesteld door uw dominee, vermeldt dat er binnen uw kerk een hele procedure van belijdeniscatechese, Bijbelstudie en gesprekken voorafgaat aan het doopsel, bent u niet in staat om deze procedure uit te leggen. Volgens u bestaat de procedure uit een planning van de pastoor waarin ze diende vast te stellen of u wel echt in het christendom geloofde (CGVS H(...), p. 24). Gevraagd wat u dan diende te doen opdat ze dit zou kunnen vaststellen, stelt u dat ze u niets gevraagd heeft (CGVS H(...), p. 24). Gevraagd of u Bijbelstudie volgde, stelt u van niet omdat deze in het Nederlands zijn en u ze bijgevolg niet kan volgen. Daarom leest u zelf het boek (CGVS H(...), p. 25). Dat u niet in staat blijkt om deze procedure omtrent het doopsel – die expliciet door de voorganger van uw kerk in haar aanbevelingsbrief wordt aangehaald – kan uitleggen, ondermijnt ernstig de oprechtheid van uw voornemen om als gedoopt christen door het leven te gaan. Deze redenering gaat evenzeer op voor uw echtgenote en zoon. Wanneer uw echtgenote tot tweemaal toe gevraagd wordt wat ze allemaal moest doen dan wel wat van haar verwacht werd opdat jullie gedoopt zouden worden, antwoordt ze naast de kwestie (CGVS M(...), p. 16). Vervolgens geconfronteerd met de inhoud van de aanbevelingsbrief stelt

ze dat ze niet weet wat er juist bedoeld wordt (CGVS M(...), p. 17). Wanneer u zoon hiernaar bevroegd wordt, komt hij niet verder dat te stellen dat de pastoor jullie niets gezegd heeft over verplichte Bijbelstudie of dergelijke (CGVS H(...), p. 20). Hij verklaarde bovendien dat jullie in aanmerking komen voor het doopsel omdat hij zeer actief was in de muziekgroep en klusjes gedaan heeft, zoals het verven van de woning van één leden (CGVS H(...), p. 20). Behalve dat ook de oprechtheid van hun voornemen op gedoopt te worden net zoals bij u hierdoor ondermijnd wordt, zijn dit bovendien hoogst eigenaardige voorwaarden op basis waarvan de pastoor dan beoordeelt of jullie oprechte en diepgelovige christenen zijn die in aanmerking komen voor het doopsel hetgeen dan weer vragen doet rijzen of er überhaupt enige waarde aan aanbevelingsbrieven kan worden toegeschreven.

Het opportunistisch karakter van uw geloofsbeleving komt eveneens naar voor wanneer u naar uw kennis van het protestantisme wordt gevraagd. Gevraagd op welke manier u kennis hebt opgebouwd over het protestantisme stelt u dat u naast de uitleg die u kreeg van F(...), ook boeken gelezen hebt (CGVS H(...), p. 25). Gevraagd welke boeken u dan gelezen hebt, blijkt dat u de titel van het boek niet meer weet (CGVS H(...), p. 25). Gevraagd of u de bijbel gelezen hebt, stelt u dat u deze niet volledig - hoofdzakelijk het nieuwe testament - en slechts oppervlakkig gelezen hebt (CGVS H(...), p. 25). Nochtans was u reeds in het bezit van een bijbel in 2010-2011 toen u in Georgië er één toegestopt kreeg in de luchthaven (CGVS H(...), p. 7), hebt u er in Iran één gekregen van F(...) (CGVS Hooman, p. 7) en stelt u dat u in België een Engelstalige en Farsi-talige bijbel hebt die u zelf leest omdat u niet aan de Nederlandstalige Bijbelstudie van uw kerkgemeenschap kan deelnemen (CGVS H(...), p. 25). Men zou dan ook verwachten dat u zich in het kader van uw nieuwe geloof meer dan slechts oppervlakkig zou hebben verdiept in haar belangrijkste bron van informatie, te weten de bijbel, temeer u hier ruim de kans toe had. Dat uw kennis daadwerkelijk beperkt is, blijkt overigens wanneer u gevraagd wordt welke parabels u kent waarbij u er slechts vier kan opnoemen (CGVS H(...), p. 25) terwijl er tientallen parabels van Jezus Christus in de bijbel voorkomen. Voorts weet u wel dat er dertien Paulijnse brieven zijn waarvan er twee gericht waren aan de Korintiërs, maar gevraagd waarover deze brieven gaan, blijft u zeer op de vlakte en stelt u slechts dat mensen die christen willen worden niet besneden moeten worden (CGVS H(...), p. 26). Uw echtgenote kan evenmin overtuigen met haar redelijkerwijze te verwachten kennis. Zo heeft ook uw echtgenote de Bijbel niet volledig gelezen (CGVS M(...), p. 17) en kan ze niet antwoorden op de vraag wanneer Jezus Christus ten hemel gevaren is, hoewel ze dit element eerst zelf aanhaalt wanneer ze spreekt over de openbaring (CGVS M(...), p. 17). Zo stelt ze dat Jezus ten hemel gevaren is op Pasen, dan op Goede Vrijdag en vervolgens op Pinksterdag (CGVS M(...), p. 17). Geen van deze antwoorden is correct. Jezus is ten hemel gevaren op Hemelvaart. Pasen, nota bene de belangrijkste dag in het christendom, is de dag van de verrijzenis en Pinksteren, nog een belangrijke dag in het christendom, is de dag dat de heilige geest neerdaalde waarbij het christendom in feite zijn ontstaan kende. Dat uw echtgenote dergelijke essentiële elementen binnen het christelijk geloof blijkbaar niet kan plaatsen, ondermijnt ernstig de oprechtheid van haar bekering. Dat jullie de belangrijkste bron van kennis in uw nieuwe geloof slechts oppervlakkig gelezen hebben en bovendien ook op andere manieren niet tot enige diepgaande kennis zijn gekomen terwijl dit redelijkerwijze van u verwacht mag worden gezien u reeds sinds 2008 christen voelt, ondermijnt uiteindelijk volledig de oprechtheid van uw bekering.

Ook dient er op gewezen te worden dat u op 19 mei 1997 (hetgeen overeenkomt met 11 oktober 2018) Iran legaal verlaten hebt met behulp van uw originele paspoort via de luchthaven. Het is frappant dat u het risico neemt om onder uw eigen naam via de luchthaven het land te verlaten terwijl u weet dat u gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten. Gewezen op het risico haalt u aan dat u dit niet weet en dat het leven in Iran in het algemeen een groot risico is (CGVS H(...), p. 15). Daarnaast dient er ook te worden gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Tot slot dient nog toegevoegd dat niet kan weerhouden worden dat uw echtgenote door haar familie zal worden uitgesloten omwille van haar bekering tot het christendom omdat de bekering op zich niet geloofwaardig is. Bovendien is ze ook nadat ze Iran verlaten heeft, contact blijven houden met haar ouders ondanks dat die zouden weten dat ze bekeerd is (CGVS M(...), p. 12).

De door u en uw gezinsleden voorgelegde documenten wijzingen deze vaststellingen niet. Uw Iraans geboorteboekje en militaire kaart alsook het Iraans geboorteboekje van zowel uw echtgenote en als zoon tonen jullie Iraanse nationaliteit en identiteit aan die verder niet worden betwist. De aanbevelingsbrieven, de bestanden op de USB-stick en de door u en uw zoon voorgelegde kerkbrieven en bewijzen van doop tonen aan dat jullie verbonden zijn aan de kerkgemeenschap van de Verenigde Protestantse kerk van België in Hasselt en dat jullie aanwezig waren tijdens bepaalde diensten en activiteiten binnen deze kerk. Ze tonen op zich niet aan dat u, uw echtgenote of jullie zoon een oprecht en diepgelovig christen zijn. Dergelijke documenten kunnen maar bewijswaarde genieten wanneer ze worden ondersteund door aannemelijke verklaringen over onder meer de oprechtheid van uw bekering in Iran en uw kennis over het christendom en het protestantisme wat in deze niet het geval is. Het document d.d. 20 mei 2019 betreffende de analyse van uw bloed toont aan dat uw bloed werd geanalyseerd in het Centraal laboratorium in Hasselt. Het CGVS betwist niet dat u de ziekte van Hodgkin hebt doorgemaakt en in het kader van de nabehandeling uw bloed op regelmatige tijdstippen dient te laten testen. Het document bewijst echter geenszins dat u ongeneeslijk ziek was.

Naar aanleiding van uw gehoor op 27 november 2020 hebt u via uw advocaat op 15 december 2020 opmerkingen overgemaakt. Deze werden in rekening gebracht bij het onderzoek. Meermaals werd aangehaald dat waar u het jaartal 1398 vermeldde, dit in feite 1397 diende te zijn. Hier werd rekening mee gehouden aangezien u zelf ook meedeelde dat u soms de jaartallen wisselde vanwege uw aanpassing van de Perzische naar de Europese kalender (CGVS H(...), p. 11)."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoekers vader bij arrest nr. 264 713 van 30 november 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en dat eveneens verzoekers moeder bij arrest nr. 264 714 van 30 november 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Ook voert hij in zijn verzoekschrift de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Nu in de motieven van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de vluchtmotieven van verzoeker volledig gelijklopen met die van zijn vader en de motieven van de weigeringsbeslissing van zijn vader worden hernomen, herneemt verzoeker het verzoekschrift van zijn vader gekend onder rolnummer 261 046.

Er wordt in de eerste plaats gesteld dat in de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te besluiten. Waar verweerder in de bestreden beslissing ingaat op de aangehaalde chronologie en de manier waarop de vader in Christus is gaan geloven, wordt gesteld dat hij ongeneeslijk ziek was en dat het gegeven dat uit de informatie van verweerder zou blijken dat de ziekte van Hodgkin bij bijna alle patiënten succesvol behandeld kan worden, niet betekent dat dat ook bij hem het geval was. De vader voert aan dat hij voortgaat op wat zijn arts hem vertelde, dat zijn ziekte dateert van 13 jaar geleden en dat hij zich bevond in Iran waar de medische behandelingen niet zo geavanceerd zijn als in het Westen. Hij meent dat verweerder zich dan ook niet kan baseren op statistieken wat de overlevingskansen van een ziekte betreft en op basis daarvan geen geloof kan hechten aan de ernst van zijn ziekte. De vader stelt dat gezien de dokter hem geen grote kans tot genezing gaf, hij troost zocht in het geloof en deze

vond in het christendom. Dat verweerder de chronologie weinig aannemelijk vindt, is volgens het verzoekschrift geen ernstig argument om het relaas en het geloof in twijfel te trekken.

Aangaande het bekeringsproces van verzoekers vader tussen 2008 tot aan 2018 wordt gesteld dat de beslissing om zich te bekeren niet over een nacht ijs is gegaan. De vader voert aan dat dit een belangrijke beslissing was en dat het gevoel te behoren tot de christelijke gemeenschap ook doorheen de jaren sterker en sterker is geworden. Moest hij snel beslist hebben om zich te bekeren, zou de vader door verweerder verweten worden niet genoeg tijd te hebben genomen om vertrouwd te geraken met de inhoud van het geloof en dit omwille van opportunistische redenen te hebben gedaan, aldus de vader. Hij meent dat nu het bij hem een proces is geweest, verweerder dit een argument vindt om zijn geloof en bekering in twijfel te trekken, wat niet ernstig is.

Er wordt met betrekking tot het motief dat het tevens vreemd is dat verzoeker pas op zijn 18e ervoor koos om als christen door het leven te gaan, vervolgt dat geloof een persoonlijke keuze is en de vader verzoeker niets wilde opleggen doch wilde dat hij volwassen was alvorens de keuze te maken om al dan niet christen te worden. Het feit dat verzoeker niet veel weet over het mirakel dat het gezin meemaakte (zijnde de genezing van zijn vader), hoeft volgens het verzoekschrift niet te verbazen daar verzoeker amper 8 jaar oud was op het moment dat zijn vader ziek was. Er werd voor gekozen om verzoeker niet bezorgd te maken en hem te behoeden voor de gedachte dat zijn vader een kleine kans op overleven had en zou kunnen komen te overlijden. Men wilde vooral dat verzoeker zich focuste op zijn studies en de belastte zijn zoon aldus niet met zijn medische problemen.

Verder wordt ingegaan op het motief in de bestreden beslissing inzake de evangeliseringspraktijken in een ziekenhuis en wordt aangevoerd dat verweerder dit dan wel frappant mag vinden, verzoekers vader alleen maar kan vertellen wat hem is overkomen en hoe hij kennis heeft gemaakt met het christendom. Er wordt toegelicht dat deze man W. zelf ook kanker had overwonnen en zijn geloof in Jezus en het Christendom was gesterkt. Er wordt verduidelijkt dat deze man het ook als zijn missie zag om zoveel mogelijk mensen te helpen en mensen zoals verzoekers vader die in een uitzichtloze situatie zaten en ongeneeslijk ziek waren, troost en houvast bood. Er wordt niet begrepen wat hier zo 'frappant' aan is en er wordt aangevoerd dat dergelijke redenering en motivering op basis van een subjectief aanvoelen, geen hout snijden en het onmogelijk maken de geloofsovertuiging aan te tonen.

Wat de motivering van verweerder betreft inzake de huiskerkbezoeken, wordt opgemerkt dat deze motivering werkelijk alle verbeelding tart en aantoonst dat men geen idee heeft van het gevaar dat mensen lopen bij het bezoeken van huiskerken. Het is volgens het verzoekschrift helemaal niet vreemd dat verzoekers vader niet alle namen van de mensen die de huiskerk bezochten kent, gezien huiskerken verboden zijn en gezien de autoriteiten iedereen die aanwezig is tijdens dergelijke vieringen kan oppakken en veroordelen. Er wordt aangevoerd dat het dan ook niet hoeft te verbazen dat men zijn naam niet onmiddellijk aan andere kerkgangers geeft, gezien zij dan altijd het gevaar lopen dat iemand hun namen zal doorgeven aan de autoriteiten. Ook is het frappant dat verweerder verwacht dat men op de hoogte zou moeten zijn hoe de Iraanse autoriteiten op de hoogte kwamen van hun huiskerk.

Er wordt nog gesteld dat verweerder ten slotte verwijt zich om opportunistische redenen te hebben bekeerd en wordt aangevoerd dat verzoekers vader, moeder en hijzelf zich hebben laten dopen en zij vanaf hun aankomst in België lid zijn geworden van de protestantse kerk. De dominee is vol lof over hun inzet en deelname aan het christelijk leven. Dat het proces omtrent het doopsel niet in detail kan uitgelegd worden doet volgens het verzoekschrift geen afbreuk aan het geloof en het feit dat men het proces weldegelijk gevolgd heeft. Er wordt daarbij nog aangestipt dat gezien verzoekers vader de Nederlandse taal niet goed machtig is, het voor hem moeilijk was om het proces ook in detail te volgen, laat staan uit te leggen aan het CGVS.

Er wordt in het verzoekschrift vervolgd dat ongeacht of verweerder gelooft dat men zich uit een diepe overtuiging dan wel uit opportunisme heeft bekeerd tot het Christendom, dan nog niet kan voorbij gegaan worden aan het feit dat men zich bekeerd heeft, dat ze naar de kerk gaan en dat ze gedoopt werden. Verzoeker meent dat al deze elementen het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar Iran zonder gevaar voor zijn leven. Er wordt nog opgemerkt dat op afvalligheid nog steeds de doodstraf staat in Iran waarbij men citeert uit enkele webbronnen waarbij wordt aangegeven dat overal bekende christenen worden opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf.

Ten slotte wordt aangevoerd dat niet wordt begrepen hoe verweerder kan stellen dat het gezin op een veilige manier zou kunnen terugkeren naar Iran. Het verzoekschrift benadrukt het geloofwaardig

asielrelaas en wijst erop dat de bestreden beslissing niet gesteund is op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoeker meent dat hij de argumenten van verweerder heeft weerlegd en aangetoond waarom hij weldegelijk in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker verklaringen van kerkelijk lidmaatschap toe, dit voor zichzelf, zijn vader en moeder ter bewijs van hun doopsel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Iran de doodstraf vreest wegens zijn bekering tot het christendom (protestantisme).

Wat betreft de vrees voor vervolging wegens bekering stelt de Raad na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting vast dat verzoeker niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom.

Er kan geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers oprechte bekering tot het christendom en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen worden niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de motieven van de weigeringsbeslissing voor verzoekers vader worden hernomen. De Raad moet er echter in de eerste plaats op wijzen dat niet alle motieven inzake verzoekers vader ook voor verzoeker zelf gelden. Zo kan er niet aan voorbij gegaan worden dat, in tegenstelling tot wat voor verzoekers vader en moeder geldt, verzoeker zich pas bezig begon te houden met religie vanaf zijn achttiende en pas bekeerd is op 17 juli 2018 tijdens zijn eerste huiskerkbezoek. De motieven betreffende de chronologie aangehaald door zijn vader en diens bekeringsproces tussen 2008 en 2018 zijn dan ook niet pertinent voor verzoeker, te meer de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. De Raad beschouwt deze motieven als overtollig in hoofde van verzoeker zodat het betoog inzake de aangehaalde chronologie, de manier waarop zijn vader in Christus is beginnen geloven en diens bekeringsproces tussen 2008 en 2018 in casu niet dienstig is.

De pertinente, in casu relevante, motieven in de bestreden beslissing betreffen de vaststellingen (i) dat verzoeker pas op zijn achttiende, dus 10 jaar na de genezing van zijn vader, voor het christendom koos waarbij verweerder opmerkt dat diens bekeringsproces weinig doorleefd en overtuigend overkomt en het zeer merkwaardig is dat hij amper iets weet van het mirakel dat het gezin meemaakte hoewel dit hem overtuigde om zich tien jaar later te bekeren noch van het bekeringsproces van zijn vader terwijl hij de meeste informatie van hem verkreeg (ii) dat er weinig geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker en zijn gezin omwille van hun deelname aan een christelijke huiskerk in het vizier zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten, wat bovendien wordt versterkt doordat ze geen idee hebben hoe hun huiskerk in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen is, hoe de arrestatie van de andere leden verliep noch kunnen duiden hoe hun gezin persoonlijk in het vizier is gekomen en evenmin quasi geen enkele informatie hebben over de tussenkomst van de Iraanse autoriteiten bij weliswaar de grootouders van verzoeker. Ook wordt erop gewezen dat verzoekers vader, met zijn uiterst gebrekkige informatie over zijn eigen vervolgingsproblemen, bovendien slechts twee uiterst minimale pogingen ondernomen heeft om informatie te vergaren, via Messenger naar een collega om informatie over F. te verkrijgen en via Facebook getracht om V., de pastoor van de kerk, op te zoeken, zonder succes. Er kan geen enkele concrete informatie gegeven worden over de directe vluchtaanleiding noch wordt aangetoond dat het gezin hiertoe aanvaardbare pogingen heeft ondernomen zodat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweringen dat het gezin, omwille van hun deelname aan de huiskerk in Iran door de autoriteiten gezocht en vervolgd zal worden. Hierbij wordt er nog op gewezen dat hoewel verzoeker nog heel regelmatig contact heeft met een Iraanse vriend waarmee hij zeer hecht is, ook hij zich niet informeerde. De verklaring hiervoor, namelijk dat ze het antwoord toch niet kennen en hij hen niet in de problemen wou brengen, is volgens de commissaris-generaal niet ernstig. Aangezien verzoeker, die beweert evenzeer de overheid te vrezen, door reeds contact te hebben met zijn vrienden hen in de problemen kan brengen, is het volgens de commissaris-generaal verwonderlijk dat hij - gezien het gezin volledig in het duister tast naar het hoe, het waarom en een stand van zaken over hun problemen - geen enkele poging heeft ondernomen toch maar iets over hun problemen te weten te komen (iii) dat behalve de geloofwaardigheid van de bekering volgens verweerder reeds ondergraven is, er ook enkele bijkomende aanwijzingen zijn die doen vermoeden dat de geloofspraktijk in België louter opportunistisch is waarbij erop wordt gewezen dat hoewel men zich heeft laten dopen en er binnen hun kerk een hele procedure van belijdeniscatechese, Bijbelstudie en gesprekken voorafgaat aan het doopsel, ook verzoeker niet in staat is om deze procedure uit te leggen, hetgeen ernstig de oprechtheid ondermijnt van het voornemen om als gedoopt christen door het leven te gaan (iv) dat ook verzoeker het risico heeft genomen om onder zijn eigen naam met zijn origineel paspoort via de luchthaven het land te verlaten terwijl ook hij wist gezocht te worden door de Iraanse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen afdoende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen weerleggen dan wel verklaren. Verzoeker heeft in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernomen om de in de bestreden beslissing vervatte pertinente en relevante motieven, zoals aangehaald door de Raad en die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het louter poneren en herhalen van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het volharden in de eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet in slaagt zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Er moet hierbij worden opgemerkt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Waar verzoeker aanvoert dat er in casu geen tegenstrijdigheden of omissies voorliggen, stipt de Raad aan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijk verklaringen.

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er dient hierbij op gewezen te worden dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd en daar vervolgingsproblemen aan koppelt, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden(en) en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. De Raad merkt dienaangaande nog op dat een (ernstige) bekering tot een ander geloof een zwaarwichtige beslissing is in het leven zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de bekeerling zeer goed op de hoogte is van zijn nieuw geloof.

De Raad volgt de commissaris-generaal dat verzoekers bekeringsproces weinig doorleefd en overtuigend overkomt. Zo verklaarde verzoeker dat hij voordien zelf niets had opgezocht vooraleer hij de stap zette naar zijn nieuwe religie (persoonlijk onderhoud, p. 6) en op de vraag hoe hij zich heeft verdiept in het christendom antwoordde verzoeker dat hij de meeste informatie van zijn vader heeft verkregen (persoonlijk onderhoud, p. 7). Op zijn achttiende zou hij dan enkel de verschillende strekkingen hebben bekeken binnen het christendom om zelf een oordeel te kunnen vormen welke strekking hij zou volgen (persoonlijk onderhoud, p. 7). Uiteindelijk koos hij voor het protestantisme omdat Christus verzoekers vader had genezen en hij die strekking volgde (persoonlijk onderhoud, p. 7). Het voorgaande getuigt echter niet van veel inzet vanuit verzoeker om zich te verdiepen in zijn nieuwe geloofsovertuiging. Ook moet de Raad hierbij opmerken dat verzoeker niet weet wanneer zijn vader effectief genezen verklaard werd en wanneer exact het mirakel zich dus voltrok (persoonlijk onderhoud, p. 10). Bovendien geeft hij aan dat zijn ouders nog steeds niet het hele verhaal hebben verteld van de ziekte en het genezingsproces, terwijl de genezing nochtans net zijn reden was om zich ook tot het protestantisme te bekeren (persoonlijk onderhoud, p. 10). Ook weet hij niet hoe het bekeringsproces van zijn vader exact liep, wat toch vreemd is in de door hem geschetste context dat hij de meeste informatie via zijn vader gekregen had en alles wat zijn vader wist ook aan hem had verteld (persoonlijk onderhoud, p. 7, 10). Zo heeft verzoeker geen idee van de naam van de Armeniër die in eerste instantie tegen verzoekers vader had gepredikt en zijn ouders in contact bracht met het christendom (persoonlijk onderhoud, p. 11). De verklaring in het verzoekschrift dat verzoeker amper acht jaar oud was op het moment dat zijn vader ziek werd en de vader zijn zoon wou behoeden van de gedachte dat hij een kleine kans op overleven had en wilde dat zijn zoon zich op zijn studies zou concentreren is niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststelling dat het opmerkelijk is dat verzoekers vader het voorgehouden mirakel - dat hij zelf aanhaalt als het moment dat hij in christus is beginnen geloven en dat ook de reden was voor verzoekers bekering - en zijn eigen bekeringsproces zelfs jaren later niet heeft toegelicht en uiteengezet aan zijn zoon.

Ook de Raad meent dat er weinig geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker omwille van zijn deelname aan een christelijke huiskerk in het vizier is gekomen van de Iraanse autoriteiten, hetgeen de directe aanleiding is geweest voor zijn gezin om Iran te ontvluchten, wat bovendien wordt versterkt doordat het gezin geen enkel idee heeft hoe hun huiskerk in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen is en verzoeker evenmin kan duiden hoe hij en zijn ouders persoonlijk in het vizier gekomen zijn (persoonlijk onderhoud, p. 18). Er dient verder te worden vastgesteld dat ook verzoeker quasi geen enkele informatie kan geven over de tussenkomst van de Iraanse autoriteiten bij zijn grootouders noch weet heeft van een huiszoeking in hun eigen huis (persoonlijk onderhoud, p. 19). Ook hij weet niet welke overheidsdienst naar hen op zoek was, of ze al dan niet een huiszoekingsbevel bij zich hadden noch met welke reden ze een huiszoeking bij zijn grootouders deden (persoonlijk onderhoud, p. 19). Verder heeft verzoeker ook geen enkel idee hoe de arrestatie van de andere huiskerkleden verlopen is, door wie ze gearresteerd werden, wanneer ze gearresteerd werden, wie van de leden er gearresteerd werd of waar ze zich op huidig tijdstip bevinden (persoonlijk onderhoud, p. 18).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verweerder van het gezin niet kan verwachten op de hoogte te zijn geweest hoe de Iraanse autoriteiten op de hoogte kwamen van de huiskerk. Hiermee wordt voorbij gegaan aan de motivering in de bestreden beslissing dat hoewel verzoeker nog heel regelmatig contact heeft met een Iraanse vriend waarmee hij zeer hecht is, hij zich niet informeerde over de stand van zaken van hun problemen in Iran (persoonlijk onderhoud, p. 5 en p. 19). De verklaring hiervoor, namelijk dat ze het antwoord toch niet kennen en hij hen niet in de problemen wou brengen, is volgens de commissaris-generaal niet ernstig. De Raad volgt de commissaris-generaal dat aangezien verzoeker, die beweert evenzeer de overheid te vrezen, door reeds contact te hebben met zijn vrienden hen in de problemen kan brengen, het verwonderlijk is dat hij geen enkele poging heeft ondernomen toch maar iets over hun problemen te weten te komen nu het gezin volledig in het duister tast naar het hoe, het waarom en een stand van zaken over hun problemen. In het verzoekschrift wordt verder ook niet betwist dat verzoekers vader ondanks de uiterst gebrekkige informatie over de eigen vervolgingsproblemen bovendien slechts twee uiterst minimale pogingen ondernomen heeft om informatie te vergaren, via Messenger naar een collega om informatie over F. te verkrijgen en via Facebook om V., de pastoor van de kerk, op te zoeken, telkens zonder succes. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt evenwel verwacht dat hij zich zoveel mogelijk en op verschillende manieren informeert over alle elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Verzoeker kan echter geen enkele concrete informatie geven over de directe vluchtaanleiding noch aantonen dat hij hiertoe aanvaardbare pogingen heeft ondernomen.

In zoverre verzoeker toch een keer een huiskerk zou hebben bezocht moet de Raad volledigheidshalve erop wijzen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten zich voor wat betreft christelijke bekeerlingen en geloofsafvalligen in de eerste plaats richten tot leiders en organisatoren van huiskerken of congregaties (voorgangers of pastors en kerkleiders), alsook personen met een actieve bekeringsdrang. Het zou de autoriteiten voornamelijk te doen zijn de verspreiding van het christelijk geloof te stoppen dan wel elke geloofsafvallige en bekeerling te viseren (COI Focus "Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom" van 16 april 2019, p. 8-9, p. 12-13). Verder blijkt dat de Iraanse autoriteiten naast de leiders ook gewone leden van huiskerken kunnen viseren. Hierbij is het de autoriteiten er in hoofdzaak om te doen hen af te schrikken en te intimideren door hen op te pakken voor ondervraging dan wel effectief tot vervolging over te gaan (COI Focus "Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom" van 16 april 2019, p. 8-9). Normaal gezien worden zij binnen de 24 uur vrijgelaten na betaling van een betaald bedrag en/of na ingestemd te hebben tegenover de autoriteiten dat ze zich in de toekomst niet zullen inlaten met het bekeren van anderen (COI Focus "Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom" van 16 april 2019, p. 14). Voor leiders van huiskerken en personen met actieve bekeringsdrang zijn de autoriteiten evenwel minder mild. Uit de informatie blijkt dat het weliswaar uiterst zeldzaam is dat men in Iran de beschuldiging van apostasie of blasfemie aanvoert (waarop de doodstraf staat), doch dat de door de autoriteiten geviseerde personen in dergelijke zaken in Iran beschouwd worden als een bedreiging voor de nationale veiligheid en dan ook meestal onder de noemer van 'misdrijven tegen de nationale veiligheid' (waarop gevangenisstraffen staan) worden gearresteerd en vervolgd (COI Focus "Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom" van 16 april 2019, p. 15-17). Gelet op het voorgaande is het dan ook niet redelijk aan te nemen dat verzoeker onder de aandacht van de Iraanse autoriteiten zou zijn gekomen wanneer hij zich pas op zijn achttiende bij het eerste huiskerkbezoek bekeerde tot het christendom, twee maanden voor zijn vertrek werkelijk bekeerde tot het Protestantisme en slechts één keer deelnam aan een huiskerkbijeenkomst (persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 8). Er wordt beweerd dat er leden van deze huiskerk zijn gearresteerd doch wordt geen enkele informatie of verklaring aangebracht over hoe de huiskerk in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen is noch hoe de arrestatie van de

andere leden verliep. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij en zijn ouders op zo'n korte tijd door de Iraanse autoriteiten als bekeerlingen en afvalligen worden beschouwd en in het vizier van de autoriteiten zijn gekomen. Verzoekers vader verklaarde dat er autoriteiten zijn langs geweest bij zijn ouders, maar zoals reeds uiteengezet heeft het gezin geen enkele informatie over de tussenkomst van de Iraanse autoriteiten bij weliswaar verzoekers grootouders (er is niet geweten welke overheidsdienst naar het gezin op zoek was, of ze al dan niet een huiszoekingsbevel hadden noch met welke reden ze een huiszoeking deden bij de grootouders). Bovendien dient benadrukt te worden dat verzoeker, met zijn uiterst gebrekkige informatie over de eigen vervolgingsproblemen geen pogingen heeft ondernomen om informatie te vergaren (persoonlijk, onderhoud, p. 5 en p. 19). Hij betwist verder niet dat zijn vader slechts twee uiterst minimale pogingen ondernomen heeft om informatie te vergaren. Ook ligt geen informatie voor dat verzoeker of zijn ouders in staat van beschuldiging werden gesteld. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de geciteerde informatie betreffende opgepakte christenen die werden gearresteerd nadat ze in beschuldiging werden gesteld waarbij sprake is van in beslagname van persoonlijke bezittingen en borgtochten van hoge bedragen, quod non in casu. Gelet op alle bovenstaande vaststellingen wordt niet aannemelijk gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers bekering en hem (en zijn ouders) persoonlijk viseren.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ook dient er op gewezen te worden dat u op 19 mehr 1397 (hetgeen overeenkomt met 11 oktober 2018) Iran legaal verlaten hebt met behulp van uw originele paspoort via de luchthaven. Het is frappant dat u het risico neemt om onder uw eigen naam via de luchthaven het land te verlaten terwijl u weet dat u gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten. Gewezen op het risico haalt u aan dat u dit niet weet en dat het leven in Iran in het algemeen een groot risico is (CGVS H(...), p. 15). Daarnaast dient er ook te worden gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Gelet op bovenstaande vaststellingen volstaat het gegeven dat verzoeker en zijn ouders zich in België hebben laten dopen, hier lid zijn geworden van de protestantse kerk en hun dominee vol lof is over hun inzet en deelname aan het christelijk leven, niet om te kunnen spreken van een geloofwaardige bekering.

De deelname van verzoeker aan het christelijk leven in België, dit gelet op zijn doopsel en lidmaatschap bij de protestantse kerk, biedt in casu geen uitsluitel over de vraag of deze deelname is ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement.

Verzoeker bekritiseert de motivering in de bestreden beslissing dat het gezin niet in staat was om de procedure van belijdeniscatechese, Bijbelstudie en gesprekken die voorafgaat aan het doopsel uit te leggen en benadrukt de doopselprocedure gevolgd te hebben en wijst op de verklaring van zijn vader dat hij de Nederlandse taal niet goed machtig is waardoor het moeilijk was alles in detail te volgen en tijdens zijn persoonlijk onderhoud toe te lichten. De Raad dient echter vast te stellen dat dit betoog niet van die aard is om een ander licht te werpen op de vaststelling dat verzoeker niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers oprechte bekering tot het christendom en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen niet aannemelijk worden gemaakt. De Raad beschouwt de motivering aangaande het gebrek aan kennis van de doopselprocedure - die bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud nog in gang was zodat verzoekers gebrekkige kennis hiervan de Raad niet volledig onbegrijpelijk voorkomt - dan ook als een overtoollig motief van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt ten slotte dat ongeacht of verweerder gelooft dat hij zich uit een diepe overtuiging dan wel uit opportunisme heeft bekeerd tot het Christendom, dan nog niet kan voorbij gegaan worden aan het feit dat hij zich bekeerd heeft, dat hij naar de kerk gaat, dat hij gedoopt werd waardoor al deze elementen het voor hem onmogelijk maken om veilig terug te keren naar Iran zonder gevaar voor zijn leven. Hij merkt op dat op afvalligheid nog steeds de doodstraf staat in Iran en citeert uit enkele webbronnen waarbij wordt aangegeven dat overal bekende christenen worden opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf.

Wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, dient opgemerkt te worden dat uit landeninformatie blijkt dat een terugkeer problemen zal veroorzaken wanneer de bekeerling reeds gekend was bij de autoriteiten bij zijn vertrek (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 19-20), wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. De Raad herhaalt dat de Iraanse autoriteiten zich voor wat betreft christelijke bekeerlingen en geloofsafvalligen in de eerste plaats richten tot leiders en organisatoren van huiskerken of congregaties (voorgangers of pastors en kerkleiders), alsook personen met een actieve bekeringsdrang en dat verder blijkt dat de Iraanse autoriteiten naast de leiders ook gewone leden van huiskerken kunnen viseren maar het de autoriteiten er in hoofdzaak om te doen is hen af te schrikken en te intimideren door hen op te pakken voor ondervraging dan wel effectief tot vervolging over te gaan (COI Focus *“Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom”* van 16 april 2019, p. 8-9). Normaal gezien worden zij binnen de 24 uur vrijgelaten na betaling van een betaald bedrag en/of na ingestemd te hebben tegenover de autoriteiten dat ze zich in de toekomst niet zullen inlaten met het bekeren van anderen (COI Focus *“Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom”* van 16 april 2019, p. 14). Er blijkt verder uit de door verweerder aangebrachte landeninformatie dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan verzoekers om internationale bescherming die terugkeren (*DFAT Country Information Report Iran*, van 14 april 2020, p. 70). Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

De Raad kan er hierbij op wijzen dat het gegeven dat verzoekers ouders actief zijn op sociale media en facebook zouden gebruiken om te prediken geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Hoewel bekeerlingen die zeer vocaal zijn op sociale media over hun bekering in het vizier kunnen komen van de autoriteiten en aangehouden en ondervraagd worden blijkt eveneens uit de landeninformatie dat het personen zijn die emigreerden omwille van hun profiel of activiteiten in Iran – wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt, te meer gelet op het legaal vertrek - soms gemonitord worden door de Iraanse autoriteiten en niet blijkt dat terugkeerders na een verblijf in het buitenland werden gevraagd sociale media gegevens kenbaar te maken (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 7 en p. 19; en *“DFAT Country Information Report Iran”*, van 14 april 2020, p. 70).

De Raad wijst er hierbij op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoeker geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

De Raad benadrukt dat het betoog gevoerd tegen de overvloedige motieven aangaande de chronologie, de manier waarop verzoekers vader in Christus is beginnen geloven en diens bekeringsproces tussen 2008 en 2018 niet van aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande motieven en de vaststelling dat verzoekers oprechte bekering en de beweerde problemen niet geloofwaardig zijn.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers bekering, dat verzoeker niet aantoonbaar of aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als bekeerling zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat verzoeker bijgevolg evenmin aantoonbaar of aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving en heeft ook niet aangetoond dat hij bij

terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is waarbij dient aangestipt te worden dat na het persoonlijk onderhoud dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt door de advocate waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU